

πού νέον πόλεμον θαρρείς
πῶς θὰ ξανακυριεύῃ.

“Όταν βρυχάται τῶν θεσμῶν τὸ πολὺν ὄπριον
πῶς ὅποιος τὸ Πολίτευμα κί' ἀφ' αὐτοῦ θίγει
μεταλαμβάνει τῶν σεπτῶν κί' ἀρχαίων μυστηρίων,
καὶ πάντας τοὺς ἀκούοντας τοὺς διατρέχουν ρίγη.

“Όταν θεσμοκρήματα διεκρινόμενα ἄλυτα,
ὅποῦν κί' ἄλλα τῆς Βουλῆς τῆς ἐκείνης περιλάλητα,
ὅπου μὲ λόγια τρέπονται μονάχα καὶ δρασιᾶ,
‘στὰ βήματα’ ἀνεβαίνουν,
κί' οἱ περιλάλητοι θεσμοί, πού ‘γίνηκαν τουριστὰ,
μέσ’ ἀπ’ τὸ ξῦδι’ ἐγαίνονται.

“Όταν ἀρχίῃ τῶν θεσμῶν ἡ τραγικὴ παρὰ τα
καὶ στρώνεται συμπόσιον ἀπὸ θερμοσαλάτα,
κί' ἡ γλώσσα δηλητήρια σκορπίζει τῆς Βοργία,
τί μένει μόνη μας ἑλπίς; ἡ κωλυσιεργία.

“Όταν, ἐνθ' περὶ θεσμῶν δευτὴν τελεῖται πάλιν,
κί' ὁ μακρὴς πόλεμος ἀναίμακτος προβάλλῃ,
κί' ἀκούς σπαρακτικὰ κάρδιον συστήναι κί' εὐφρόσυνον
δι' ἐποχὰς μεγάλας,
καὶ γίνεται μὲς ‘στὴν Βουλὴν χίλιστον μνημόσυνον
ἐκεῖνης τῆς φευγάδας,
καὶ γιὰ τοὺς τότε δράσαντας κόβεις πολλὰ καὶ ράβδεις,
καὶ ψάλλον πόλεμον φαίδιλον
καὶ δρῶν ἐκ νέου κί' ἀφαιδρῶν
‘στοὺς μὴ πεσόντας μαχητὰς τρανὴ λαμπρὰ’ ἀνάβεις.

“Όταν προετοιμάζονται καὶ πάλιν νικητῆρικα
καὶ λένε ‘στὸν Αὐγερινὸ τῆς Πούλιας τάς τετράρχιας:
‘εἰ μὴ θὰ ‘δῃς ἀπ’ τῇ Βουλῇ νὰ ἐγαίνουν τὸ ξημέρωμα
φιγούρας γιὰ σιδερώμα,
πάλι βαθὺ ρουχαλτὸ κί' ὡς ‘στὸ πρῶν παρὰ ταῖς,
καὶ πάλι γιὰ τοὺς δειγνοὺς αὐτὰ καὶ τσοκολάταις,
κί' οἱ δυστυχεῖς ἀριστεροὶ
μόνο κουλούρια καὶ τυρί’.

“Όταν ἔανὰ μαρτύριο
ἀρχίῃ σὺν κί' αὐτὸ,
καὶ πᾶν ‘στὸ καπιναῖο
καὶ παίξουν τὸν κρυπτό,
καὶ τῶν μεγάλων ἀριθμῶν τοὺς ρέβ’ ἡ γλώσσα γιὰ,
τί μένει μόνη μας ἑλπίς; ἡ κωλυσιεργία.

“Όταν μὲ μάστιγα φουσκωτὰ καὶ μὲ καταρροή
τοὺς ‘έρισκε τὸ πρῶν,
ἐπὶ φωτοβολῇ γλυκὺς Αὐγερινός,
τρία ποταμὶα καθῶνται ‘στὴν ἔδραν καθενός,
κί' ἐπὶ εἰς ἔδρας ἱερὰς πρὸς δόξαν τῶν αἰθίων
κοιμᾶτ’ Ἐπιμενίδειον
κάθε σουρτοῦκο φράγαικο καὶ κάθε ρουστανίλα
κί' ἀπὸ τὴν Πόλιν ἔργονται καὶ ‘στὴν κορφὴ κανέλα,
τί μένει μόνη μας ἑλπίς καὶ μόνη νοσταλγία;
ἡ κωλυσιεργία.

“Όταν ὁ λόγος ὁ μικρὸς κί' ὁ μέγας συγκαταῖται,
ἐπὶ ἀπὸ τὸν ‘Αἰδικὸν ὁ Δίκαιος νικᾶται,
ἐπὶ κατὰ τοὺς ἥπτονας
νὰ καθβαλοῦν τοὺς κριττονας,
καὶ νὰ κολλοῦν ‘στὸν σῆμα των σὺν μινύγαις ‘στὰ Σφαγίαι,
τί μένει μόνη μας ἑλπίς; ἡ κωλυσιεργία.

“Όταν κανένα χαλινὸν
‘στὴν γλώσσα διὰ ἀνίχισαι,
καὶ καθὲ ρῆμ’ ἀληθινὸν
ψευδὺς τὸ παραδίδεσθαι,
κί' ἀρχίζουν τὰ σοφίσματα Προδίκου καὶ Γοργία,
τί μένει μόνη μας ἑλπίς; ἡ κωλυσιεργία.

“Όταν δὲν ἔξερς πῶς καὶ πού τὴν ὥρα νὰ περᾶς,
ἐπὶ δὲν γίνονται χοροὶ, μὴδὲ διασκεδάσεις,
κί' εἶναι θιάτρου ἑλλειψὶς καὶ παντιλῆς ἀργία,
ποῖά μόνη διασκεδάσεις; ἡ κωλυσιεργία.

“Όπότεν δὲν σὲ συγκινῶν οἱ Μπόρς κί' οἱ Κινεῖς,
ὅπότεν ἡλπίς καπνὸς τὰ στήθη σου πιέζῃ
καὶ σ’ ἐνοχλεῖ τοῦ καφρονὲ πολλὴ σαχλολογία,
ποῖά μόνη διασκεδάσεις; ἡ κωλυσιεργία.

“Όταν τὸν νοῦν μας ἀνυψοῖ
Νεφελόμαχον στόμα,
ἐπὶ ψελλίῃ ψι ψι ψι
τοῦ μὲν καὶ διὰ τὸ κόμμα,
καὶ τρέχουν Πουλοταίνελλες καὶ θέλουν ‘Γπουργεῖα,
τί μόνον μέσον εὐκολόν; ἡ κωλυσιεργία.

“Όταν ἀπέκαμες νὰ λῆς γραπτὸς καὶ διὰ γλώσσῃς,
καὶ μέσα ‘στὸν ὀρίζοντα τῆς πολίμαρχου πλάσις,
δὲν μένει πλέον τίποτα, πού νὰ τὸ φασκλώσῃς,
τί μόνον ὑπολείπεται κατόπιν τῶς δράσεις
ἀντάξιον μουντζώματος καὶ δρῶν τῇ συνειρμῇ
γλωσσῶν, χερῶν καὶ ποδαργῶν; ἡ κωλυσιεργία.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.— Περικλέτο μου κουλούκι,
ρούφα νερὶ γιὰ τσιμποῦκι,
ρίχτο ‘στὸ κουβαρνατῆμα,
βάλε Τούρκικο σαρίκι.

Καιρὸς εἶναι, Περικλέτο, νὰ γελᾷς, ν’ ἀγάλλεσαι...
ὁ Σουλτάνος τοὺς ‘δικούς μας σὲ τραπέζι ‘καλέσει,
φιλικῶς τοὺς ὑπεδύχῃ καὶ τοὺς εἶπαι γιὰ μπουρντὰ,
καὶ τοὺς ‘πῆρε καὶ τοὺς ‘πῆρε μὲς ‘στὸν μουσαφίρ-ὄντᾳ.

Μπουγουρούρι εἰς τὸ τραπέζι, δὸς του καὶ παρουσιάσεις,
κί' ἐκεῖ πούτρωγαν μὲ χερί
ὁ Τερζὴ τὸν λόγον στρίψει
καὶ ‘μυλῇ γιὰ τὰς συμβάσεις.

‘Αφερὶμ, χρυσὴ Βεζύρη,
τοῦπαν οἱ ‘δικοί μας; ὅλοι,

και μαζί του το ποτήρι
έτσουγκρίσαν οι μαριόλοι.

«Αφίριμ, κι' αὐτὸς τοὺς εἶπε, κι' ἦλθε 'στὸ τσακίρ τὸ κέφι,
κι' ὅλα 'στους 'δικούς μας γίνεϊ,
κι' ἔτσουγκρίσανε καὶ πάλι τὰ χρυσάλλινα ποτήρια,
κι' εἶπε πῶς θὰ γίνουν ὅλα τὰ 'δικὰ μας τὰ χατήρια».

Κι' ὁ μεγάλος Πατισιὰχ μὲλεις 'θνοῖε τὰ χεῖλη
καὶ τοὺς εἶπε—τί χαρά!—
πῶς ποθεῖ καὶ λαχταρᾷ
νὰ γενοῦμ'ε πάλι φίλοι.

Βλέ, τζ'ἀνοῦμ' Περικλέτο, τὸ σαρκί σου στραβά,
γιὰ καινούριαις συμμαχίαις ν' ἀκονίσῃς τὰ καλέμια,
τοὺς ἐτράταρον πιλάφι, καταίρι, μπακλαβζ,
μόνο πού δὲν τοὺς ἐπῆγαν γιὰ νὰ 'δοῦν καὶ τὰ χαρίμια.

«Ὅταν ἔπαγαν καλὰ
ἔαπλωθῆκαν 'στὸ μεντήρι,
καὶ μὴ κάθε Τουρκαλά
τὰ ξανάπαν ἓνα χερί.

Σύμφωνοι 'βρεθήκανε,
ὅλα 'ξηγηθήκανε,
μὴ χαρὰ 'λυθήκανε,

κι' ἔτσι χάρις 'στὸ τραπέζι τοῦ συμμάχου μας Σουλτζάνου
δὲν θὰ ταξειδέψῃ πάλι γιὰ συμβάσεις ὁ Στεφάνου.

Τὰ ζητήματα τὰ τόσα 'πῆραν τέλος, ἀδελφεί,
καὶ γιὰ τοῦτα σὰν καὶ πρῶτα δὲν θὰ βάζουμε μαράζι,
καὶ 'ρωτῆσαν τοὺς 'δικούς μας «πῶς τὸν πίνουν τὸν καφφέ;
κι' ἀποκριθῆκαν ἐκείνοι: «πίνουμ' ἔξω, δὲν πειράζει.»

Κι' ὁ μεγάλος καὶ πολὺς
ρεισφόρος 'Οσμάνλῆς
τοὺς ξανάπε, μπουνταλά,

μὲ γενναίας διαθέσεις
ὅτι θέλει καὶ καλὰ
μὲ Ρωμῶνς ν' ἀνοίξῃ σχέσεις.

Ἄλλῃ πάλιν εὐτυχία,
μὲ τοὺς Τούρκους συμμαχία,
φίλα με νὰ σὶ φιλῶ
καὶ γιὰ τοῦτο τὸ καλὸ.

Σχέσεις σφίξει,
σχέσεις δέσει,
γέλα, μίξῃ,
βάλῃ φέσι.

Νὰ τσουμπούσι,
νὰ Βεζύρης...
μὰς μοῦσι
σὰν φρενήρης.

Ὁ σταυρὸς μὲ τὸ φεγγάρι
δρόμο δυνάτ' ὅθι πάρῃ,
καὶ 'στὸ μέλλον, βρὶ βερίμῃ,
νὰ πιλάρι, νὰ χαρέμι,
καὶ κανεὶς μὰς δὲν θὰ τρέμῃ
σὰν ἀκούῃ τὸν Ἐτίμῃ.

Δὲν σοῦ τὸλεγα πῶς ὅλα
'στὴν παρῶσαν ἐποχὴν
θὰ βεδίουν κατ' εὐχὴν;
Τοῦ λοιποῦ καὶ σὺ, βρὶ βλάκα,
πλήρης σθένους, πλήρης θάρρους
ν' ἀκονίξῃ τὴν σακεράκα
μοναχὰ γιὰ τοὺς Βουλγάρους.

Π.—

Ὁ Πατρίδα,
γίλα, πῆδα.
Νὰ ζιαφέτια,
νὰ σεμπέτια,
νέα φάσις,
κέρι, γίλωσ,
αἱ συμπόσεις
'πῆσαν τέλος.

Θὰ μεθύσω,
θὰ χορίψω,
θὰ γλεντίσω,
θὰ τουρκίψω.

Θὰ ἔκπλωσω σὲ μεντέρι μὲ τοὺς προῦχοντας τοῦ γένους,
γιὰ φαντάσου, Φαουλῆ,
σὶ τραπίζι, νὰ καλῇ
νικητὴς τοὺς νικημένους,
καὶ νὰ θέλῃ μὲ τὸ ζόρι καὶ συμμάχους νὰ μὰς κἀνῃ
κί' ὅλο νὰ μὰς κλοπιάνῃ;

Θάψμας τὴν ἐξυπαδὰ τοῦ Σουλτάνου τοῦ μαριέλου...
μὲλις ἔκουσε Ταμεῖον πῶς θὰ κάνωμε τοῦ Στόλου,
καὶ θὰ γίνωμε προσφοραὶ κί' ἀπὸ σένα κί' ἀπὸ μένα,

τὰ 'χρειάστηκε κί' αὐτὸς καὶ τὸν 'πῆγε τρία κί' ἑνὲ.
Καὶ νὰ ξέρῃς τὸ τραπίζι πῶς ἐγίνηκε γι' αὐτὸ,
καὶ φαντάσου, μεπλιθάνῃ,
τί τσουμποῦσι θὰ μὰς κἀνῃ,
σὰν ἀκούῃ πῶς θὰ γίνῃ καὶ Ταμεῖο γιὰ Στρατό.

Φ.—Καλὰ λὶς, βρὶ Περικλῆτο, τοῦτο θάνατι δίχως ἄλλο
καὶ ποσὺς δὲν ἀμφιβάλλω.
Γιατὶ τάχατε προσκλήσεις γιὰ τραπίζια νὰ μὰς στέλλῃ
καὶ συμμάχους νὰ μὰς θέλῃ;
Τοῦτο θάνατι δίχως ἄλλο καὶ τὰ λόγια σου μὴ χάνῃς...
ὅποιον τρέμεις καὶ φοβάσαι θέλεις φίλο νὰ τὸν κἀνῃς.

(Οἱ δὲ φίλ' οἱ φρενισμένοι
τραγουδοῦν ἀγκλισμένοι.)

Ὁ Πατρίς τῶν Πανελλήνων, δέξου μὲ θερμὴν ἐγκάλην
πρῶτον σύμμαχον καὶ πάλιν
τὸν δεσπότην τὸν φεσὰ
καὶ τὸν κάθῃ του Πασσὰ.

Τί χαρὰ σου!... τὸν Σουλτάνο θὰ τὸν ἔχῃς ἀποκοῦμπι,
τάλλα μούντζωστα καὶ βράστακ,
ξαναφῶναξῃ ξιαροῦμπι,
τὰ ποτήρια ξιασοπάστα.

Ὁ Πατρίς τῶν Πανελλήνων, κί' οἱ φεσάδες μετὰ σοῦ,
χόρευε, κυρὰ φεσοῦ,
πάλι 'στὸ Γιλδίξ στρωμένη,
πάλι γιὰ συμμάχους πῆς,
πάλι βγαίνεις μεδυμένη,
πάλι τὰ ποτήρια σπῆς.

Καὶ καμπόσεις ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἀνδρία Καρκαβίτσα «Μαλραῖς Ἀγάπαις», τόμος
λαμπρῶν διηγημάτων ἐκτυπωθεὶς ἀμώμως,
ἔργον δεινοῦ καλῆμου, δημιουργοῦ τεχνίτου,
κί' ἔργατοῦ τῶν γραμμάτων πραγματικῶς ἐγκρίτου.
Γέροντες, ἄνδρες, νέοι, γυναῖκες καὶ κορίτσα,
εὐς λέω γιὰ καλὸ σας διαβάστε Καρκαβίτσα.

Νέον Ἡμερολόγιον τοῦ Σκόκου ἔβηκε τώρα.
λαχταριστὸν, πολῦτιμον, ἔχον ἐῖς τὰ δάρα,
διαπρίσις καὶ πλούσιον ἐῖς χάστιν, τύπον, κί' ὕλην
ἀδρὰν, ἀστείαν, σοδαρὰν, χαρίεσαν, ποικίλην.
Ποιήσεις πολυώνυμοι, περὶ καλλιτεχνήματα,
εἰκόνες γλαφυρόταται καὶ γελοιογραφήματα.

Τοῦ Δημοκρατικοποῦλου, τοῦ μάγου Πολυβίου,
«εἰ Δύο Διαθήκαι», χρυσὴ καὶ σιδερὰ,
μὲ σκίψεις πρωτοτύπων καὶ γνώσεις εἰς τοῦ βίου,
πολύκροτον βιβλίον μὲ λόγια τσυχερὰ.

Τὸ γραφεῖν τοῦ Ρωμῆο καὶ, παρλαπῖπα πατριώτου,
ἀριμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.

